

3561 2. Beh. af Lovf. om Vedert. f. Kontorudg. t. forskj. Retsbetjentembeder. 3562

Befolkningen i Almindelighed. Det har jeg ikke erfaret Noget om i alt Fald paa den Egn, hvor jeg hører hjemme. Men jeg tror ogsaa, at der er en anden Grund, som man kunde fremhæve til Fordel for det Forslag, som Udvalget har stillet, og det er, at jeg ikke tror, at man skal gaa bort fra at have den Kontrol fra Rigsdagens Side, som man for Diebliffet har derved, at Bortoen skal fastsættes i Kontorholdsloven. Jeg tror ikke, at man skal gaa bort fra den Kontrol, som man kan føre der igennem; thi det er dog ganske rigtigt — det tror jeg ogsaa, at jeg fremhævede ifjor — at skulde man erstatte netop denne Kontrol efter Regning, kunde man lige saa godt erstatte en Del af de andre, navnlig Skrivematerialier o. s. v. Udgiften til Skrivematerialier er Noget, som man gjerne kan sige er en Skønssag paa en Maade for Udvalget, som det ikke kan kontrollere mere, end det f. Ex. kan kontrollere Bortoudgifterne. Men i alt Fald maa jeg fastholde, at fra Lovgivningsmagtens Side kan det ogsaa være et Motiv til paa Kontorholdslovene at fastsætte Bortovederlaget, hvilket vi ogsaa have gjort i alt Fald i endel Aar, at man derigennem har en Kontrol og kan se, hvad den ene Embedsmand bruger i Sammenligning med den anden. De kunne være saaledes stillede, at de ikke alle bruge lige meget, men alligevel kan der dog være en Slags Overensstemmelse derimellem; dertil kommer jo ogsaa, at Udvalget slet ikke iaar ligesaa lidt som forrige Aar har vist noget Knibert overfor, hvad Regjeringen har forlangt nemlig efter de Opgjørelser, der ere blevne Udvalget tilstillede fra Regjeringen, og de Indberetninger, der ere indkomne fra vedkommende Embedsmand. Udvalget har foreslaaet fuldt ud bevilget, hvad de vedkommende Embedsmand have brugt, og jeg tror at man vinder en ligesaa god Erfaring der ved som igjennem Regninger fra de vedkommende Embedsmand. Jeg tror, at det har vist sig, at man ligesaa godt kan vinde Erfaring paa den Maade, at man kontrollerer de Indberetninger, som de vedkommende Embedsmand indgive, som ved at kontrollere de Regninger, som kunne komme. Dem vil vel Rigsdagen ikke engang afse. Jeg kan altsaa ikke se, at der skulde være noget Urigtigt i at følge det Princip, vi have fulgt hidtil, og jeg vil derfor paa det Bestemteste tilraade, at vi følge det samme Princip, som vi have fulgt i de foregaaende Aar, og fastsætte

Bortogudgifterne her i Loven, saaledes som det er foreslaaet af Udvalgets Flertal.

S. Steffensen. Hvad dette Spørgsmaal angaar, tror jeg ikke, at det har nogen synderlig Betydning enten for Retsbetjentens Vedkommende eller for Statskassens Vedkommende. Det er nemlig Meningen her ved Kontorholdslovene at fastsætte det Beløb, som skal være selvstændig Erstatning for de Udgifter, som Retsbetjenten har, og det er saaledes ikke Meningen at paahvilde Retsbetjenten Noget ved, at man fastsætter med en rund Sum en bestemt Sum, som han skal have til Afholdelse af disse Bortoudgifter. Statskassens Interesse kan det heller ikke være; thi det er jo et Beløb, som gaar ud af Statskassen, cirkulerer gennem Retsbetjentenes Lomme ind i Statskassen igen gennem Postvæsenet. Om der gaar Meget eller Lidet til Bortoen, er for Statskassens Vedkommende en temmelig ligegyldig Sag. Men det er selvstændig rigtigt, hvad der blev fremhævet af den høitværdige Justitsminister, at dette Spørgsmaal har en meget væsentlig Betydning for Befolkningen, og naar man benægtet det, kan det ikke bero paa Andet, end at man ikke tilstrækkelig nøie kender disse Forhold. De Tilfælde, hvor det nemlig kommer til at gaa ud over Befolkningen, ere navnlig ved Korrespondance fra Retsbetjente ud til Sognefogeder og paa den anden Side ved Expedition af Sager fra Retsbetjente ind til andre fideordnede eller overordnede Autoriteter. Der bliver Forholdet nemlig ganske naturligt dette, at naar en Retsbetjent har et vist Beløb, føler han sig forpligtet til, naar det kan ske uden nogen kjendelig væsentlig Ulempe, at holde sig indenfor Grændserne af det Beløb, der er bevilget, selv om han veed, at hvis der gaar mere Borto med i Løbet af de 5 Aar, hvorfor Kontorholdsvederlaget er fastsat, vil han senere faae et større Beløb fastsat til Borto. Han vil altid søge at holde sig indenfor Grændserne af det bevilgede Beløb. Det fører til, at skal der f. Ex. expederes et Brev til en Sognefoged, sender han det kun med Posten, naar det er en Sag, der har ligesom Hastværk, men er det en Sag, som det nok maaste kunde interessere Vedkommende at komme hurtig til Kundskab om, men hvor Retsbetjenten dog ikke skønner, at Sagen lider synderlig ved, at Brevet ligger en Dags Tid eller to til, bliver man paa Kontoret tilbøjelig til at lade Brevet vente, indtil vedkommende